

Gregg Hurwitz

Sterveling

Vertaald uit het Engels door Erik de Vries

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Het belangrijkste was niet hoe Evan hier halfnaakt en met bloed besmeurd in een ondergrondse bar terecht was gekomen, noch waarom hij een half mensenaar in zijn zak had, noch waarom een zwaar zwetende kale uitsmijter met de bouw van de Atlas van Farnese vastbesloten leek Evans hoofd van zijn romp te trekken. Gezien de grootscheepse klopjacht die buiten op straat op gang was gekomen, was het enige wat telde hoe hij de volgende paar kostbare seconden wilde besteden.

1

Een bleek niets

Evan stond op de plek waar de lange onverharde weg overging in desolate, door de hitte vervormde klei en keek naar de brede stacaravan waar de man woonde die naar verluidt zijn biologische vader was, de man die Evan nog nooit had gezien, de man van wie hij reden had te mogen aannemen dat hij zich op dat moment tussen die vier vervallen muren bevond.

Hij proefde de smaak van aarde in zijn mond, zonverbrande lavendelbergglucht uit Texas. De smaak van een land dat hem vreemd was, de smaak van een ander soort leven.

Hoewel de armoede uit zijn eigen jeugd een stedelijk karakter had gehad, was de smaak van armoede hem bekend. Hij herkende hier iets in de krakende cementplaten waar de tocht doorheen gierde, het gedeukte, lekkende dak, de roze verf die vervaagd was tot een bleek niets waarvoor niemand ooit de moeite zou nemen het te herstellen. Het was het soort armoede dat je rechtstreeks aankeek, tot in je slechtste delen, en je liet weten dat alles wat je om je heen zag een nauwkeurige afspiegeling was van hoe waardeloos je was en altijd zou blijven.

Uit de brievenbus sprak dronkenschap en onverschilligheid, de houten paal gebroken door een onstuimige bumper. Net daarbuiten, op een willekeurige helling waar in een alternatief universum een voortuin zou kunnen liggen, stond een-

zelfde Ford F-150 als die van Evan, behalve dat deze donkerblauw was, verroeste wielkasten en een deuk in de rechter achterbumper had.

Het voorste portier zat dicht bij wijze van bescherming tegen de als schuurpapier waaierende wind. Een zwarte vuilniszak die diende als vervanging van het raam zwiepte heen en weer en bleef toen hangen in de logge hitte.

In zijn maag bloeide een soort angst die hij bijna vergeten was, een angst voor persoonlijke inzet en persoonlijke gevolgen, voor het openen van een deur die nooit meer gesloten kon worden.

Hij stapte de veranda op, de doorgezakte planken schuurden tegen de zolen van zijn schoenen.

Als hij eenmaal op die deur had geklopt, kon hij het nooit meer ongedaan maken. Hij zocht naar zijn adem, raakte hem kwijt, hervond hem.

Hij klopte aan.

Een paar seconden vertraging wezen op verrassing dat een onaangekondigde bezoeker naar deze rafelrand van de beschaving zou trekken.

En toen hoorde hij voetstappen naderen.

Het oude liedje

Het meest verbazingwekkende van het aanleggen van een wapenarsenaal waren de bakken met geld die je eraan kwijt was. Afgaande op de berichten in de reguliere media zou je denken dat elke willekeurige achterlijke, goddeloze misdadiger die een bloedbad wil aanrichten in een handomdraai een persoonlijke wapenvoorraad kon vergaren. Maar je moet het stapje voor stapje verzamelen. Vijfhonderd en een beetje voor een in Texas aangeschafte shotgun om registratie te vermijden. Vijfzeventig dollar voor een doos met hagelpatronen, het tienvoudige voor een doos van tweehonderdvijftig, als je de mazzel hebt er zoveel te kunnen kopen. Zevenhonderd voor een halfautomatische shotgun gekocht op een wapenbeurs in Arizona. Zeshonderdvijftig voor een pistool, dertig dollar voor een magazijn, en honderd per doos van vijftig hollepuntpatronen. Nog eens vijftig voor een reinigungsset en honderdvijfentwintig voor een voorraad hoogwaardige veren. Zeventienhonderdvijftig dollar voor een automatische 5.56 mm NAVO-karabijn, die hij net in Reno had opgepikt om de strikte wapenwetten van Californië te omzeilen. Vijftig dollar voor elk magazijn en duizend voor duizend oefenkogels. Nog eens tweeduizend voor een doos van duizend hollepunkogels die elke dag moeilijker te vinden waren, dus tegen de tijd dat je klaar bent om jezelf te beschermen, had je daar

een vakantiehuis in Palm Springs van kunnen kopen.

Lastig om te plannen als het enige werk dat je kunt vinden in een klotemagazijn is, negenentwintig uur per week voor het minimumloon, één uur te weinig voor gezondheidszorg en winstdeling. De werkomstandigheden waren ook beroerd. Vorige week had een voorman letterlijk voorgesteld dat ze tijdens hun dienst luiers zouden dragen zodat ze geen tijd kwijt zouden zijn aan sanitaire stops.

Zover had de in Amerika geboren en in de welvarende jaren negentig opgegroeide Martin Quinn, drieënveertig jaar inmiddels, het geschopt – negenentwintig uur werk per week met een luier om. Zonder enig perspectief op meer. Hij snapte de logica van de wereld niet meer. Er was ooit een tijd dat als je je stinkende best deed en je niet naast je schoenen ging lopen, je genoeg kon verdienen om de huur en je kabelaansluiting te betalen en misschien je meisje in het weekend mee uit eten en naar de film te nemen. Dat een middelbareschooldiploma en een handvol studiepunten van een openbare universiteit je een baan opleverde waarmee je boven de armoedegrens kon blijven. Dat werkgevers het waardeerden dat hun werknemers het Engels machtig waren en de moeite namen hun autoverzekering te betalen. Dat ook een Amerikaan die geen verstand had van de nieuwste computertechnologie of het bedrijf van papa had geërfd of kon voordringen vanwege de anatomie die hij had meegekregen of de hoeveelheid pigment in zijn huid, zijn hoofd boven water kon houden. Het was niet zozeer een recht, als wel een levensstijl die hij op grond van de wereld waarin hij was opgegroeid had geleerd te mogen verwachten. Dat was nu weg. Nu voelde hij alleen maar wrok. En angst.

Hij had het gevoel niemand meer te kunnen vertrouwen. Het schreeuwerige nieuws was één grote ramp en het internet maakte iedereen horendol, en wat Martin betreft kon-

den beide politieke partijen in de stront zakken. Alles voelde als schuld, schuld, schuld die hem non-stop door zijn strot werd geramd. Toen hij jonger en dommer was, had hij dingen gedaan die hij nu nooit meer zou doen – in een kont geknepen of een belediging gebruikt – maar zo was hij niet meer en het voelde alsof de wereld gewoon afwachtte om oud zeer op te sporen en hem om de oren te slaan met de ergste varianten van zichzelf die hij ooit was geweest. Als hij de tv aanzette, herkende hij de acteurs niet meer, en de films waren zonder uitzondering belerend, en het leek wel alsof elke gek op deze wereld influencer kon worden, wat voor zover hij begreep betekende dat ze volmaakte buikspieren of tieten hadden en artistieke foto's van zichzelf konden maken met een kom kombucha balancerend op hun hoofd terwijl ze yogapositions innamen of poseerden als een gangster. Dan had je nog de andere types, de freaks die roem opeisten omdat ze dik waren of een of andere geestesziekte hadden of uit een land kwamen waar niemand ooit van had gehoord. En je kon in het openbaar niet meer zeggen wat je dacht, en je mocht het niet oneens zijn met anderen, en je mocht de woorden die je je hele leven had gebruikt niet meer gebruiken, en zelfs die nieuwe woorden veranderden om de drie minuten. Het was allemaal zo verwarrend als de pest, alsof je blootsvoets door een doolhof van muizenvallen liep, en als hij eerlijk was, had hij inmiddels het gevoel dat hij een van die oude Eskimo's was die door de stam gewoon op een ijsschots worden geduwd omdat ze waardeloos zijn geworden. Ergens diep vanbinnen had hij deels het vermoeden dat dat het hele punt was. Hem duidelijk te maken dat zijn tijd erop zat.

Als de wereld zo op haar kop stond, betekende dat dat ze op het punt stond uit elkaar te vallen.

En hij zou er klaar voor zijn.

Als iemand hem op de korrel zou nemen of zijn grenzen

zou overschrijden, zou hij daarop voorbereid zijn.

Hij keerde terug bij zijn kleine appartement in Panorama City, de enige plek die hij zich kon veroorloven, met een kapotte airconditioner in het raam, halters op het versleten tapijt, een optrekstang boven de deurpost van zijn slaapkamer, en twee hoeren die naast hem woonden en de muren lieten bonzen. De enige versiering in het hele hol was de in Sears genomen foto van hem en Maryanne in gelukkiger tijden met Joshy tussen hen in op Martins knie, dik en vrolijk. Martin had hem opgehangen aan de lamp met de zwanenhals naast zijn matras, zodat het elke avond het laatste was waar zijn blik op viel. Een geruststellende herinnering dat er ooit een tijd was geweest waarin de wereld enige zin had gehad. Martin legde de nieuwe 5.56 mm NAVO-karabijn tussen de shotguns in het rek dat hij in de kast bewaarde. Het grote geweer gaf hem een veilig gevoel, beschermd, alsof hij toch nog iets waard was. Zelfs als de wereld geen plannen voor hem had, had hij plannen voor de wereld.

Toen hij opstond om zijn wapenopslag te bewonderen, zag hij de vrouwelijke gestalte achter hem niet, die een riem vastgesnoerd in de vorm van een strop vasthield.

Martin Quinn hing met de punten van zijn Carhartt-schoenen uitgestrekt om bij de grond te kunnen aan de handige optrekstang. De kruk stond net buiten zijn bereik aan de zijkant al netjes onder hem. In de eerste paar seconden probeerde hij zich op te trekken om zijn hoofd los te kunnen schudden, maar omdat ze de metalen paal met vaseline had ingesmeerd, duurde het niet lang voordat zijn armspieren het begaven. Nu hing hij scheef, en draaide de riem aan zijn hoofd naar links. Dat vond Karissa altijd interessant, welke kant het hoofd bij ophanging op zou draaien. Het verliep volgens een of andere vreemde natuurwet zoals wensbotjes en de bosmarmot in Punxsutawney. Omdat er

op haar scorekaart voor *Links* een 6 en voor *Rechts* een 7 prijkte, was ze blij dat de score na vandaag weer in evenwicht was.

Quinn, zijn onderlip nat van het speeksel, stootte wat gorgel uit. Zijn gezicht was nog niet paars aangelopen, maar het bloed hoopte zich op, alsof hij zich schaamde, wat gepast zou zijn omdat ze zijn broek had losgemaakt en die tot aan zijn schenen naar beneden had getrokken.

Karissa gebruikte bij voorkeur geen pistolen, omdat pistolen getraceerd konden worden en ze graag verschillende methoden gebruikte om het verband tussen klussen te verhullen. Nog geen maand geleden had ze de ‘in slaap gevallen met een brandende sigaret en aan zijn brandwonden bezweken’ van haar bingokaart afgestreept toen ze een verwaande accountant uit de weg had geruimd die er een handje van had geld achterover te drukken. Ook deze ochtendklus, een misgelopen erotische zelfverstikking, zou geen vingerafdrukken achterlaten.

Vooral als ze Quinns arsenaal zou opruimen en haar Rubber Ducky-usb-drive in zijn antieke laptop zou steken, waar het zijn zoekgeheugen zou ontdoen van alles wat met wapens te maken had en zou vervangen door een bonte geschiedenis van sm-video's. Het moest langzaam gaan, de wurging, zodat de forensische details zouden kloppen. Karissa moest ervoor zorgen dat alles klopte, want als de forensische gegevens klopten, betekende dat dat ze hier nooit was geweest.

Ze stond met haar armen ter hoogte van haar onderrug gekruist naar hem te kijken. Het kwam in de menselijke ervaring maar zelden voor dat je iemand van dichtbij kon zien sterven, en op haar oefende het een eindeloze antropologische aantrekkingskracht uit, zoals het tafereel van parende slechtvalken of een octopus die een krab openbreekt om bij het vlees te kunnen. Quinns blaas ontspande zich, waardoor

een gele stroom langs zijn blote dij gleeed. Zijn vingernagels klauwden tevergeefs aan de rand van de leren band, en schuurden zijn keel. Hij probeerde zijn tenen in het tapijt te duwen en nog een hap lucht door zijn vernauwde luchtpijp naar binnen te krijgen. Zijn ogen keken haar smekend aan. Hij stootte piepende geluiden uit. Mensen zeiden de raarste dingen voordat ze stierven. Karissa verzamelde laatste woorden. Meestal waren mensen bang of zielig. Weinigen reageerden boos of uitdagend; bijna iedereen smeekte. De meest voorkomende smeekbede was ‘Wacht’. Dat wekte altijd haar verbazing. Wachten waarop?

Quinn rochelde nog eens, met zijn blauw aangelopen lippen probeerde hij iets te zeggen. Ze was nieuwsgierig. Ze trapte een van de dumbbells van vijf kilo bij de plint vandaan en rolde hem naar hem toe. Hij tastte met zijn schoenen naar grip en toen hij die vond, kwam hij een paar centimeter omhoog. Hij sprak zo zacht dat ze helemaal naar hem toe moest stappen. Met haar 1 meter 63 kwam ze met haar gezicht zo dicht bij het zijne dat ze zijn adem tegen haar wang kon voelen. Ze had amper borsten, was atletisch en sterk en beschikte over een kracht die vrijwel iedereen, ook Martin Quinn, veraste. Hij wiebelde op zijn wankele uitkijkpost, de dumbbell rolde onder zijn tenen.

‘... Joshy... zeg hem... wilde dat ik... meer tijd met... goedmaakte...’

Meer van hetzelfde.

Karissa kwam nog een halve stap dichterbij, ving de warmtegolven die Quinns lichaam uitstootte en de geur van urine op. Hun lippen bevonden zich zo dicht bij elkaar dat ze elkaar konden kussen. Ze zette de bal van haar voet op de dumbbell, rolde hem langzaam onder Quinns tenen vandaan. Zijn ogen puilden uit. Een bloedvat had het begeven, een bloederige streep trok als een lichtflits door zijn oogwit.

‘... wacht,’ zei hij raspand terwijl hij zijn spieren aanspande

om de dumbbell onder controle te houden. ‘... wacht...’

Altijd maar hetzelfde liedje en bovendien had ze vandaag nog meer te doen.

Met een bruuske beweging van haar teen bevrijdde ze de halter.

3

Een eens wrede man

Orphan X was verdwenen.

Het was inmiddels drie dagen geleden dat Evan Smoak van de radar was verdwenen – of in de anonieme wereld waarin hij zich begaf nog verder van de radar was verdwenen – en Joey was voornamelijk bezig geweest met boos op hem zijn zodat ze geen tijd meer had om zich zorgen te maken over hem.

Hij nam zijn RoamZone-telefoon niet op, wat in al die tijd dat ze hem kende welgeteld nul keer gebeurd was, niet één keer in al die tijd dat ze hem tijdens een missie per toeval tegen het lijf gelopen was en ze sindsdien met elkaar opgescheept zaten. X paste zo'n beetje op haar maar zij ook zo'n beetje op hem, want als ze alles aan hem zou overlaten zou hij op het gebied van legaal hacken (en zoiets als bijvoorbeeld sociale interactie) hopeloos achterop zijn geraakt. En bovendien moest er toch iemand op deze wereld voor waken dat 's werelds gevaarlijkste huurmoordenaar zichzelf voor schut zou zetten.

Hoewel zij zeventien was en hij ergens achter in de dertig, hadden ze het nodige met elkaar gemeen, bijvoorbeeld dat ze allebei door types in dienst van drieletterdiensten uit armlastige pleeggezinnen waren overgeheveld naar het ultrageheime Orphan-programma met de bedoeling ze in wegwerpwa-

pens te veranderen. Joey had het voortijdig voor gezien gehouden omdat was gebleken dat ze weliswaar dol was op hacken, maar dat het ombrengen van staatsvijanden die een loopje namen met de internationale wetgeving niet echt haar ding was. En X – die in ontelbare tijdszones evenzovele vijanden had omgelegd – had sinds hij afscheid van het programma had genomen bewezen niet zo eenvoudig te vervangen te kunnen worden, waardoor de bal nu bij de flapdrollen van de overheid lag die van mening waren hem op de knieën te kunnen krijgen.

Niet dat ze hun pogingen daartoe hadden gestaakt.

Vanaf het moment dat Evan zijn eigen boontjes was gaan doppen, nam hij pro-Deomissies aan onder het alias de Nowhere Man, die (filmtrailer-stem): *opkwam voor de Hulpbehoevenden en de Vertrapten die Nergens Anders Meer Heen Konden.*

De ene cliënt gaf een geheim nummer door aan een volgende: 1-855-2-NOWHERE. Als iemand die werkelijk in de nesten zat het nummer belde, werd het uitgaande gesprek opgeknipt in digitale pakketjes en op meerdere continenten door een reeks virtuele privékanalen geleid voordat het zijn Roam-Zone bereikte.

Het enige waar je in deze van de pot gerukte wereld nog van uit mocht gaan?

Dat de Nowhere Man zou opnemen.

Wat de reden was dat Joey, nadat hij tweeënzeventig uur de telefoon niet had opgenomen, eindelijk gehoor had gegeven aan haar alsmaar groeiende bezorgdheid en in zijn huis had ingebroken in een poging te achterhalen wat er in godsnaam aan de hand was. De met een labyrint van interne beveiligingstralies uitgeruste voordeur, gevuld met water om de kracht van eventuele stormrammen te verdelen, en een batterij hypergeavanceerde sloten hadden voor stervelingen anders dan zij een behoorlijk ontmoedigende werking. Ze had

hem al eens eerder weten te kraken, hoewel haar dat een halfuur had gekost, twee verschillende maten klopsleutels, een Dangerfield Z-sleutel, een halve centimeter lange, voor de helft van diamant gemaakte pick en een overvloedige hoeveelheid glijmiddel (hier een schuine mannengrap invoegen). Dus de volgende keer dat ze langsging toen Evan zich had teruggetrokken op zijn zwevende bed om te mediteren had ze een afdruk van zijn sleutel gemaakt om in de toekomst sneller naar binnen te kunnen.

En hier stond ze nu, helemaal alleen in het verlaten penthouse.

Ze stond misschien al wel tien minuten als aan de grond genageld op de betonnen gietvloer om datgene waar ze naar keek tot zich te laten doordringen.

De RoamZone.

Die op het keukeneiland lag.

Door X even nietsontziend in de steek gelaten als zijzelf.

Ze voelde een gewichtloosheid in haar buik, een duikvlucht als in een achtbaan op het moment dat haar lichaam de wetten van de zwaartekracht niet meer kon bijhouden.

X was betrouwbaar.

X hield zich aan zijn woord.

X had die telefoon altijd bij zich.

Daar voorzag het Tweede Gebod in: *Doe het goed of doe het niet.*

Evan hield zich op dezelfde neurotische manier aan dat gebod als hij zijn penthouse onberispelijk schoonhield.

De Nowhere Man deed het nooit rustiger aan. Dat mocht hij niet. Alleen het idee al was in strijd met zijn persoonlijkheid.

Toen ze zich realiseerde dat ze was vergeten adem te halen, haalde ze diep adem en maakte eindelijk haar blik los van de achtergebleven telefoon.

Het appartement van ruim 650 vierkante meter was net als

Evan gericht op optimale efficiëntie. Platen, steen, roestvrij staal. De van vloer tot plafond lopende ramen accentueerden de zwevende strakheid van het penthouse, als was het een Scandinavische boomhut die twintig meter hoog boven Wilshire Boulevard uittorende. Het oogde dankzij de discreet weggewerkte gepantserde zonwering en de glazen manshoge wodka-vriezer doorgaans kil en modern.

Maar vandaag zag het eruit als een crypte.

Haar benen begonnen gevoelloos te worden.

Wat kon er in godsnaam met Evan aan de hand zijn? Wie of wat had hem tot zijn verdwijning aangezet?

Zijn laatste missie was nog gekker geweest dan anders. Hij was ter afsluiting daarvan in Texas op zoek gegaan naar de biologische vader die hij nooit had gekend, een voormalige rodeo-cowboy die luisterde naar de naam Jacob Baridon. Hoewel X weinig ophad met de hele zaak, had Joey achter zijn rug om zijn locatie opgespoord.

Was hij zijn vader achternagegaan?

Was dat wat hem over de schreef had geduwd?

Of was het iets nog ergers?

En *als* zijn verdwijning iets te maken had met zijn biologische pa, wilde dat dan zeggen dat dit allemaal haar schuld was?

Nee. Ze was niet van plan zichzelf verwijten te maken voor Evans keuzes. Zelfs niet op het moment dat ze de paniek in haar keel voelde opwellen bij de gedachte dat hij vermist was. Het was duidelijk dat hij heelhuids genoeg was teruggekomen om zijn telefoon achter te laten. Hij zou waarschijnlijk binnen afzienbare tijd binnenwandelen met een of andere slappe smoes en tobberig en chagrijnig reageren op haar pogingen te achterhalen wat er was gebeurd.

Ze zou hier tot het invallen van de avond blijven wachten. Niet dat ze dat van harte zou doen. Sterker nog, het was het soort woede dat ze onderhuids kon voelen broeien.

Ze banjerde naar de RoamZone en stelde met een paar woeste duimgebaren zijn beltoon in tot iets waar hij zich totaaf voor zou genereren. Toen nam ze alle tot vervelends toe steriel gemaakte oppervlakten in zich op waar alles tot in het kleinste detail op zijn plek lag.

Ze zwaaide de keukenkastjes open en verplaatste alle opgestapelde glazen tot ze allemaal door elkaar stonden. Ze zette de kleine borden tussen de etensborden en maakte stapels die zo slordig waren dat ze Evan geheid op de zenuwen zouden werken.

Het licht op het hoogtepunt van de middag begon over te gaan in een oranje en gouden gloed, de zon trok zich weinig aan van de willekeurige deadline die ze Evan voor zijn terugkeer had opgelegd.

Ze liep richting de vriezer met de glazen wand en nam een slok wodka rechtstreeks uit de fles, van een of andere soort die duurder was dan het bruto nationaal product en tig biljoen keer door boksballer was gefilterd.

Het smaakte prima.

Ze ijsbeerde nog maar eens de kamer door.

Het begon te schemeren.

Ze viste een doosje paperclips uit een keukenlade en liep terug naar de slaapkamer met het bed dat op zijn plek werd gehouden door de afstotende werking van zeldzame aardmetalen magneten en krachtige staalkabels. Nadat ze de paperclips op de grond had uitgestrooid, wipte ze ze een voor een binnen het bereik van het magnetische veld zodat ze onzichtbaar tegen de onderkant van het Houdini-achtige bed bleven hangen.

Toen ze door haar paperclips heen was, maakte ze bommetjes op het bed om te zien of ze het aan zijn kabels heen en weer kon laten wiegen.

Dat kreeg ze niet voor elkaar.

Terwijl het duister bezit nam van de lucht zag ze in het raam

dat uitkeek op het noorden, parallel aan Wilshire Corridor, de laatste lichtbanen weerspiegelen.

Ze kon zich geen voorstelling van haar leven maken als X daadwerkelijk verdwenen zou zijn. Hij mocht dan strontei-gewijs en een enorme lastpak zijn, hij was ook de enige die haar begreep, die niet alleen de moeilijkheden uit haar verleden begreep maar ook die waar ze nu in zat. Haar brein kon het gevoel van eenzaamheid dat ze zou ervaren als hij uiteindelijk echt weg zou zijn en zichzelf om het leven zou hebben gebracht niet aan.

Of als hij de benen had genomen en haar, zoals alle anderen, in de steek had gelaten.

Een haar niet onbekend gevoel van woede kwam in hoog tempo opzetten. Ze schoof met geweld de bureaulades open. Zijn sokken waren strak als handgranaten opgevouwen en met wiskundige precisie gerangschikt. Ze trok ze uit elkaar en stopte losse exemplaren in de la met overhemden en gooide de andere op de grond. Daarna overwoog ze zijn wc-pot schoon te maken met zijn tandenborstel, maar toen dacht ze aan die ene blik die hij trok als hij zijn oogleden in de hoeken samenknep en hij ongewild mild gestemd werd, zoals alleen een eens wrede man kon zijn.

Toen kwamen de tranen. Shit.

Echt voluit huilen, met snot en de hele mikmak.

Ze gunde zichzelf vijf minuten om de weg kwijt te zijn. Ze gebruikte er uiteindelijk drie.

Toen liep ze door de badkamer langs de verleidelijke tandenborstel richting de douche. Ze pakte de warmwaterkraan en wachtte even voordat die het aderpatroon van haar handpalm had gescand. Toen hij vrijwel onmerkbaar had getrild draaide ze hem in tegengestelde richting en deed de geheime, naadloos in de tegels weggewerkte deur open.

Ze betrad de Kluis.

Het heiligdom van de Nowhere Man, een geheime ruimte die hij tot het zenuwcentrum van zijn operaties had omgebouwd. Amper veertig vierkante meter volgestouwd met batterijen servers, computer-hardware, wapenkluizen, en een L-vormig metalen bureau.

De opengewerkte balken volgden het patroon van het trappenhuis naar het dak daarboven, het plafond liep naar beneden naar de vergeten opslagruimte die nooit op de bouwtekening van het gebouw terecht was gekomen.

Ze was op X na de enige persoon die het ooit had aanschouwd.

Ze liet zich in zijn stoel ploffen en wekte met een muisklik de OLED-schermen tot leven die in de drie muren rond het bureau waren weggewerkt. Op twee muren werden illegaal afgetapte beelden van de omgeving van het gebouw geprojecteerd, een inblikje in het binnenste van de ruimtes en de gangstelsels van de Castle Heights-woontoren. De andere toonde het schamele dossier dat Joey van Evans 'vader' had aangelegd – een aantal creditcardtransacties uitgevoerd in de omgeving van Blessing, de stad met de meest Texaans klinkende naam van heel Texas. Ze werd overspoeld door een nieuwe golf van spijt omdat ze achter Jacob Baridon was aan gegaan terwijl Evan haar had opgedragen het te laten rusten. Het Vierde van X's Tien Geboden – *zorg dat het nooit persoonlijk wordt* – betekende dat hij dergelijke soapachtige ontwikkelingen te allen tijde vermeed. Niet dat hij daar altijd in slaagde. Een poosje geleden was hij er na een korte ontmoeting met zijn moeder achter gekomen dat hij een halfbroer had, Andre Duran, die zijn hulp nodig had. Het bleek dat Evan en Andre tig jaar geleden samen in een tehuis hadden gezeten en al die tijd niet hadden geweten dat ze familie van elkaar waren. Als Joey er ooit achter zou komen dat zij een halfbroer dan wel -zus had? Dan zou ze niet bij hem of haar weg te slaan zijn. Maar dat gold niet voor X. Nadat hij Andre

had geholpen, had hij, hoewel die gast ook in Los Angeles woonde en een schattig dochtertje had en zo, geen contact met hem onderhouden.

Zorg dat het nooit persoonlijk wordt.

Dat was Evan.

En toch had Joey hem onder druk gezet. De locatie van zijn vader bij benadering bepaald. En hem linea recta naar het enige gebied gedirigeerd waar Orphan X niet voor getraind was.

Ze wreef in haar ogen. Toen voelde ze dat iemand naar haar keek.

Evans kleine aloë vera, Vera III, keek Joey vanaf het bureau aan, in het schemerige schijnsel van het door de oled-monitors verspreide licht. Ze stond in haar met glazen knikkers gevulde kom en was het enige gezelschap dat Evan in het penthouse had, waarschijnlijk omdat ze evenveel aandacht van hem nodig had als hij van haar.

‘Ik weet niet waar hij is,’ zei Joey tegen Vera.

Een overduidelijk bezorgde Vera zette koolstofdioxide om in appelzuur.

‘Prima,’ zei Joey, ‘Ik bel Tommy wel.’

Tommy Stojack, een negenvingerige wapensmid met een werkplaats vlak bij de strip van Las Vegas was de contactpersoon die Evan het meest vertrouwde. Tommy voerde niet alleen onderzoek uit voor door de overheid ondersteunde geheime groeperingen, maar fabriceerde ook clandestiene wapens voor een aantal onder de radar opererende individuen, onder wie X. In de loop der jaren hadden Evan en hij een routine ontwikkeld waarin ze elkaar vertrouwden.

Met behulp van videobel-software die ze zelf had gecodeerd belde ze Tommy.

Hij ging drie, vijf, zeven keer over.

Toen hij opnam kwam zijn dikke neus prominent in beeld terwijl hij als een Boomer met tot spleetjes samengeknepen

ogen naar het scherm keek. Zijn bovenlip was getooid met een motorrijderssnor en zijn onderlip pulde uit van de pruimtabak. ‘Overreden-Dierensmeersels en Andere Delicatessen. Meenemen of hier opeten?’

‘Gadver.’

Toen hij nog eens goed keek, zag hij dat het Joey was. Zijn afhankende hondenogen verraadden dat hij blij was haar te zien, al deed zijn mond niet mee. ‘Wat moet je?’ zei hij, een geluidsgolf van een van zijn apparaten overstemmend.

‘Evan is vermist,’ vertelde Joey hem. ‘Al drie dagen.’

‘Hoe weet je dat hij wordt vermist, en niet gewoon de hort op is?’

‘Hij heeft zijn RoamZone hier in...’ Ze betrapte zichzelf. Volgens Evans operationele veiligheidsvoorschriften mocht zelfs Tommy niet weten waar hij woonde. ‘Hier achtergelaten.’

‘Wat? Hij heeft de RoamZone achtergelaten? Dat ding zit normaal gesproken aan hem vastgeplakt als stront aan een schep.’

‘Daarom bel ik je ook.’

‘En wat denk jij?’

‘Ik weet het niet,’ zei Joey. ‘Wat als hij onze hulp nodig heeft? Wat als hij in de problemen zit? Wat als hij als gevolg van een uit de hand gelopen genderrevealmisverstand om het leven is gekomen?’

‘Dan hebben we in elk geval iets om hem mee te plagen.’

‘Tommy!’

‘Kom op meissie. Zeg nou niet dat je *dat* niet graag op zijn grafsteen zou beitelen.’

‘Ik denk... ik denk dat hij naar zijn vader toe is.’

‘Waarom denk je dat?’

Haar aarzeling was doordrenkt van schuldgevoel. ‘Ik denk dat ik hem een locatie aan de hand heb gedaan. Misschien is hij gepikeerd door wat er is gebeurd.’

‘Waarom ga je niet naar hem op zoek als je zo bezorgd bent?’

‘Tuurlijk, de Nowhere Man opsporen, dat wordt een mak-kie.’

‘Jij kent hem behoorlijk goed. Stel jezelf de vraag wat hij van plan is als hij zijn telefoon achterlaat.’

“Wat zou Evan Smoak doen?” Een vraag die nog nooit iemand gesteld heeft.’

‘Heb je zijn schuilplaatsen gecontroleerd?’

Joey aarzelde net een fractie te lang. ‘... Ja.’

Waarom had ze daar zelf niet aan gedacht? Haar vingers waren al druk bezig om de beelden tevoorschijn te toveren van de interieurs van de pakweg tien schuilplaatsen die Evan er in Los Angeles en omgeving op na hield.

Het oosten van LA: leeg.

Westchester: leeg.

Boyle Heights: leeg.

Tarzana – godsamme.

Daar zat-ie, op de bank in de spaarzaam gemeubileerde bungalow te kijken naar... helemaal niets, zo te zien. En hij wiegde heel lichtjes heen en weer. Voor hem op de grond lagen diverse wodkaflessen, die na vluchtig inzoomen en enige beeldverbetering ogenschijnlijk leeg bleken.

‘Ik heb hem net gevonden.’ Zelfs naar haar eigen maatstaven vond ze zichzelf afgemeten en gespannen klinken. ‘Ik bel je als ik hem heb gesproken.’

‘Adem inhouden, duimen, hopen en bidden.’ Tommy spugde een straaltje tabakssap door het gat van zijn ontbrekende tand uit het raam en verbrak de verbinding.

Joey bleef nog een tijdje met een van verbazing wijd open-gesperde mond naar Evan kijken.

Hij was dronken.

Niet aangeschoten zoals na het drinken van een bodempje door vrouwelijke Amazonestrijders in Noord-Anatolië gedis-

tilleerde en op een geodevormig ijsblok uitgegoten wodka.
Maar straalbezopen.
Je had hem moeten zien.
Het was gênant.